

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 af justitsministeren (Frank Jensen) vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 16: Forslag til lov om ændring af lov om offentlige indsamlinger. (Forbud mod pyramidespil). Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 6/10 99. Første behandling 27/10 99. Betænkning 2/3 2000).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Karsten Nonbo (V):

Venstre, Det Konservative Folkeparti, Kristeligt Folkeparti, Dansk Folkeparti og Frihed 2000 har stillet et ændringsforslag, som jeg gerne vil motivere.

Det fremgår sådan set af betænkningen, men forslaget går kort og godt ud på, at vi godt vil kriminalisere i yderste led for at afholde folk fra at gå ind i den kriminalitet, som det jo er at deltage i pyramidespil. Det er i hvert fald en kriminalitet, man starter op, og som lovforslaget foreligger, er det tilfældigt, om man bliver kriminel. Hvis man starter et pyramidespil, har man forsæt til at begå kriminalitet, men ellers er det sådan set et spørgsmål om held eller uheld, om man bliver kriminel eller forurettet.

Vores ændringsforslag går ud på at kriminalisere alle led, så det bliver et klart budskab, at når man deltager i pyramidespil, er det, fordi man vil score kassen, og det indrømmer regeringen sådan set også i sin kommentar til lovforslaget, idet man siger, at i almindelighed må en deltager, der indbetaler indskud, have forsæt til at udbyde spillet. Derfor mener vi også, det bør være kriminelt, og derfor har vi stillet vores ændringsforslag.

Så siger regeringen, at den er man ikke med på, fordi man gerne vil beskytte de unge og de uerfarne. Nuvel, det lyder også meget ædelt, men så siger jeg: Hvad nu, hvis politiet laver en razzia, og politiet finder nogle penge, der hidrører fra pyramidespillet? Skal de så ikke tilfalde de unge mennesker? Det ville da være en logisk konsekvens af ønsket om at beskytte de unge mennesker. Men nej, der er det sådan, at i svaret på spørgsmål 2 skriver man, at præventive hensyn taler imod at indføre en særlig adgang til tilbagesøgning for deltagerne. De skal altså ikke have pengene igen. Godt nok har regeringen medlidenhed med dem, men staten scorer kassen, for den har ikke så meget medlidenhed, at de skal have pengene igen.

Når vi når frem til selve tredjebehandlingen, og der skal trykkes på knapperne, stemmer vi fra Venstres side for lovforslaget, fordi det er trods alt et skridt i den rigtige retning. Vi vil godt være med til med alle midler at bekæmpe pyramidespil, vi er endda villige til at gå et skridt længere end regeringen. Men vi stemmer for lovforslaget, selv om det ikke er godt nok, fordi det er et skridt i den rigtige retning og også af pædagogiske hensyn. Når et lille barn ikke kan gå ordentligt, siger man jo heller ikke: Sæt dig hen i en krog og lad være med at gå. Nej, vi lærer det at gå, vi støtter det lidt i starten, og når vi så finder ud af, at det ikke er godt nok, træner vi med det, og så tager vi de næste skridt. Det er vi også klar til, når regeringen er klar til det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 45 stemte for, 64 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Udvidet brug af samfundstjeneste og betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling for spirituskørsel).

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 13/10 99. Første behandling 11/11 99. Betænkning 2/3 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det fremgår af Retsudvalgets betænkning, at et enstemmigt udvalg indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret, men at et flertal i udvalget ikke fuldt ud kan støtte den sanktionspraksis med hensyn til samfundstjeneste, der lægges op til i lovforslagets bemærkninger.

Som det også påpeges i mindretalsudtalelsen i udvalgsbetænkningen, udgør de partier, der tilsammen udgør et flertal i Retsudvalget, tværtimod. Jeg vil derfor gerne for god ordens skyld slå fast, som også mindretallet i Retsudvalget har gjort det, at en vedtagelse af lovforslaget indebærer, at det er de vejledende retningslinjer i lovforslagets bemærkninger og ikke flertallets udtalelser i Retsudvalgets betænkning, der kommer til at danne grundlag for domstolens praksis på dette område.

Inden jeg kommenterer de begrænsninger i anvendelsen af samfundstjeneste, som de borgerlige partier lægger op til i Retsudvalgets betænkning, vil jeg kort kommentere et andet element i disse partiers betækningsbidrag.

Det fremgår af betænkningen, at de borgerlige partier ønsker, at den afsoningskapacitet, som frigøres ved forslaget, anvendes til hurtigere afsoning af voldsdømte. Det står jeg lidt uforstående over for – ikke fordi jeg ikke støtter hurtig afsoning, for det gør jeg, og det gør regeringen, men fordi faktum er, at der ikke er nogen voldsdømte, som ikke kommer til afsoning rettidigt på grund af manglende afsoningskapacitet.

Jeg har senest den 16. december sidste år orienteret Folketingets Retsudvalg om status for målsætningerne om hurtig behandling af voldsager, som er opstillet i voldspakken. For Kriminalforsorgen er målsætningen, at voldsdømte skal påbegynde afsoning senest 30 dage efter dommen, og dette mål opfyldes i 70 pct. af sagerne. De væsentligste årsager til overskridelsen af fristerne er behandling af ansøgninger om og afslag på benådning eller udsættelse af straffuldbyrdelsen, hvilket i sagens natur har opsættende virkning på fuldbyrdelsen. Men der er som sagt ingen voldsdømte, som ikke kommer til afsoning inden 30 dage efter dommen på grund af manglende afsoningskapacitet, og Kriminalforsorgen har endvidere iværksat initiativer for i endnu højere grad at opfylde målsætningen.

En øget anvendelse af samfundstjeneste vil i øvrigt medføre øgede udgifter til Kriminalforsorgen i fremtiden, og disse udgifter kan alene finansieres ved en tilsvarende indskrænkning af Kriminalforsorgens afsoningskapacitet. De partier, der deltager i flerårsaftalen om Kriminalforsorgens bevillinger, må altså – hvis man får udvidet anvendelsen af samfundstjeneste på dette område – anvise kompensierende besparelser, hvis man ikke ønsker at reducere afsoningskapaciteten.

Jeg vil nu vende tilbage til de begrænsninger i anvendelsesområdet for samfundstjeneste, som en række borgerlige partier har foreslået. De går ud på, at der ikke bør anvendes samfundstjeneste i sager, hvor promillen har været over 2,5, hvor der foreligger særlig skærpene omstændigheder ved kørslen, eller hvor der er tale om gentagelsestilfælde. Konsekvensen af disse forslag vil være en meget væsentlig begrænsning i antallet af samfundstjenestedomme i forhold til det, regeringen lægger op til med lovforslaget.

Efter gældende praksis idømmes der således først frihedsstraf i førstegangstilfælde ved en promise på over 2,0, og det er derfor kun i dette